

COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME
EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS

© Министерство на правосъдието на Република България, mjs.bg. Разрешението за повторно публикуване на този неофициален превод е предоставено единствено за целите на включването му в базата данни HUDOC на ЕСПЧ.

© Ministry of Justice of the Republic of Bulgaria, mjs.bg. Permission to re-publish this non-official translation has been granted for the sole purpose of its inclusion in the Court's database HUDOC.

ЕВРОПЕЙСКИ СЪД ПО ПРАВАТА НА ЧОВЕКА

ПЕТО ОТДЕЛЕНИЕ

ДЕЛО ЙОСИФОВ СРЕЩУ БЪЛГАРИЯ

(Жалба № 47279/99)

РЕШЕНИЕ

СТРАСБУРГ

7 декември 2006 година

ОКОНЧАТЕЛНО

07/03/2007

Настоящото решение ще влезе окончателно в сила при условията на чл. 44, параграф 2 от конвенцията. Същото е възможно да претърпи редакционни поправки.

ДЕЛО ЙОСИФОВ СРЕЩУ БЪЛГАРИЯ

По делото Йосифов срещу България,

Европейският съд по правата на човека (Пето отделение), заседаващ в състав от:

г-н П. ЛОРЕНЦЕН, *председател*,

г-жа С. БОТУШАРОВА,

г-да К. ЮНГВИРТ,

Р. МАРУСТЕ,

Ж. БОРЕГО БОРЕГО,

г-жа Р. ЯЕГЕР,

г-н М. ВИЛИГЕР, *съдии*,

и г-жа К. ВЕСТЕРДИЙК, *секретар на отделението*,

След като проведе разисквания при закрити врата на 13 ноември 2006 г.,

Постанови следното решение, прието на посочената дата:

ПРОИЗВОДСТВО

1. Делото е образувано по жалба (№ 47279/99) срещу Република България, с която гражданин на тази държава, г-н Пламен Йосифов („жалбоподателят“), е сезирал Съда на 28 ноември 1998 г. на основание член 34 от Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи („конвенцията“).

2. Жалбоподателят е представляван от г-н Е. Ганчев, адвокат от Пазарджик. Българското правителство („правителството“) е представлявано от своя агент, г-жа М. Димова.

3. Жалбоподателят твърди, че продължителността на воденото срещу него наказателно производство е несъвместима с изискването за постановяване на съдебното решение в „разумен срок“, по смисъла на член 6, параграф 1 от конвенцията, и че не е разполагал с ефикасно средство за защита в тази връзка. Същевременно, той твърди, че е било нарушено правото му да бъде изправен пред съдия или друг магистрат веднага след арестуването му, гарантирано от член 5, параграф 3 от конвенцията, както и че е бил нарушен член 5, параграф 5 поради невъзможността да получи обезщетение.

4. С решение от 8 септември 2005 г., Съдът обявява жалбата за частично допустима.

ИЗЛОЖЕНИЕ НА ФАКТИТЕ

I. ОБСТОЯТЕЛСТВА ПО ДЕЛОТО

5. Жалбоподателят е роден в 1966 г. и живее в Пазарджик.

A. По отношение на периода, който следва да се зачете

6. На 11 септември 1996 г., следовател от следствената служба в Пазарджик издава разпореждане за предявяване на разследване и предварително задържане на жалбоподателя, в рамките на следствено дело, образувано на 18 октомври 1995 г. за деянията въоръжен грабеж и отвлечане, извършени в съвкупност. Жалбоподателят и други две лица са обект на наказателно преследване за това, че са проникнали в дома на лицето Н.Т. и неговата съпруга, нанесли жесток побой над Н.Т., откраднали няколко негови лични вещи и са го принудили да се качи в техния автомобил. Впоследствие те изоставили жертвата, която е в неизвестност от този момент нататък.

7. Разследването е образувано по подадено оплакване от съпругата на Н.Т. В дните, последвали образуването на производството са изслушани свидетели. Те идентифицират жалбоподателя и други две лица като извършители на правонарушенията. Единият от свидетелите твърди, че е присъствал на отвлечането и че е бил малтретиран в същия ден от жалбоподателя. Впоследствие, последният посетил болницата, където е бил приет свидетелят и му е отправил заплахи. На това лице е била гарантирана анонимност.

8. Междувременно, жалбоподателят напуска страната. В резултат на проведената издирвателна дейност с помощта на Интерпол, той е открит в Германия, където е бил задържан от 29 октомври 1996 г. и преследван за сводничество, използване на подправени документи и нарушаване на режима, приложим спрямо чуждестранните граждани. В резултат на отправеното на 11 февруари 1997 г. искане от страна на българските власти, бива образувано производство по екстрадиране. Жалбоподателят е предаден на българската полиция на 11 юни 1998 г., след като е изтърпял наказанието, наложено от окръжния съд в Берлин на 10 ноември 1997 г.

9. Страните са предоставили малко подробности за хода на разследването преди екстрадирането на жалбоподателя. Що се отнася до предприетите впоследствие следствени действия, от материалите по делото следва, че жалбоподателят е бил разпитан на 22 юни 1998 г. и е отказал за отговори на въпросите на следователя.

10. На 7 юли 1998 г., следователят провежда разпит на друг обвиняем. Освен това, няколко свидетели са изслушани в периода от 14 юли до 7 септември 1998 г.

ДЕЛО ЙОСИФОВ СРЕЩУ БЪЛГАРИЯ

11. На 26 ноември 1998 г., районният прокурор констатира, че всички следствени действия, касаещи подигнатите обвинения срещу жалбоподателя и един от останалите обвиняеми (Н.М.) са били извършени. Освен това е установено, че третият обвиняем (В.Г.) се намира в САЩ и че спрямо него има започнала процедура по екстрадиране.

12. От представените материали е видно, че през февруари 1999 г. е била иззета дреха, принадлежаща на жертвата.

13. Обвиняемите се запознават с материалите по следственото дело на 15 и 16 април 1999 г.

14. На 20 април 1999 г., следователят разпорежда разделянето на повдигнатите срещу В.Г. обвинения, тъй като последният все още се е намирал в чужбина. Той предава останалата част от преписката на прокуратурата, като счита, че са налице достатъчно данни, за да се пристъпи към предаване на другите двама обвиняеми на съд.

15. На 10 юни 1999 г. е изготвен обвинителният акт и делото е изпратено за решаване на районния съд в Пазарджик. След предварителен анализ на материалите по делото, съдията-докладчик преценява, че делото е от компетентността на районния съд във Велинград и му изпраща делото.

16. На 18 юни 1999 г., районният съд във Велинград оспорва компетентността пред Върховния касационен съд. С определение от 5 юли 1999 г., Върховният съд приема възражението и препраща делото на районния съд в Пазарджик.

17. На 8 юли 1999 г., по искане на българските власти, В.Г. е екстрадиран от САЩ. Прокуратурата иска от съда да обедини повдигнатите обвинения срещу жалбоподателя и Н.М., от една страна, и срещу В.Г., от друга страна. Съдът дава ход на тази молба и препраща делото на прокурор.

18. На 12 ноември 1999 г., прокуратурата изготвя нов обвинителен акт и предава тримата обвиняеми на районния съд в Пазарджик.

19. На 17 декември 1999 г., делото е отложено поради неявяване на защитника на жалбоподателя и на този на В.Г.

20. На 10 януари 2000 г. се провежда съдебно заседание. Съдът приема за включване в досието по делото на доклада от медицинската експертиза и този от експертизата на стойността на откраднатите вещи. Същевременно, съдът пристъпва към изслушване на експертите и на част от свидетелите.

21. На 17 и 25 февруари 2000 г., делото е отложено поради неявяването на защитниците на В.Г. и Н.М. На 25 април 2000 г., делото е обект на ново отлагане, поради отсъствието на адвоката на В.Г.

22. На 16 май 2000 г. се провежда съдебно заседание и делото е поставено на разискване. С осъдителна присъда, постановена в същия ден, съдът признава жалбоподателя за виновен в отвлечане и въоръжен

грабеж и постановява наказание лишаване от свобода за срок от три години. Н.М. и В.Г. са признати за виновни за същите правонарушения и им бива наложено наказание лишаване от свобода за срок от четири години и шест месеца и три години, съответно.

23. Съдебното решение е атакувано от съобвиняемите и прокуратурата. С определение от 30 януари 2001 г., окръжният съд в Пазарджик отхвърля жалбата на прокуратурата като закъсняла. На 12 февруари 2001 г., прокурорът подава молба за определяне на нов срок за обжалване, която е отхвърлена от районния съд на 23 юли 2001 г.

24. На 30 октомври 2001 г., досието по делото е предадено на окръжния съд.

25. На 13 ноември 2001 г. се провежда съдебно заседание и делото е поставено на разискване.

26. Със съдебно решение от 3 януари 2002 г., съдът отменя осъдителната присъда поради липсата на мотиви и връща делото на районния съд.

27. В съдебното заседание, проведено на 28 май 2002 г., съдебното заседание е отложено поради неявяване на представителя на Н.М. Същевременно, съдът констатира отсъствието на някои свидетели, налага им глоби и разпорежда явяването им в следващото съдебно заседание, при нужда с използване на държавна принуда.

28. На 25 юни 2002 г. се провежда съдебно заседание. Съдът приема за включване в досието по делото на докладите от експертизата; изслушани са вещите лица и някои свидетели. По молба на страните, делото е отложено, за да могат да бъдат изслушани двама свидетели.

29. На 30 септември 2002 г., делото е отложено поради отсъствието на защитника на жалбоподателя заради заболяване.

30. На проведеното на 25 октомври 2002 г. съдебно заседание, прокуратурата изменя повдигнатите срещу съобвиняемите обвинения, а именно като добавя, че жертвата е отвлечена по особено жесток начин, утежняващо вината обстоятелство по смисъла на наказателния закон. В отговор на отправената молба от обвиняемите, делото е отложено, за да им се даде възможност да подготвят своята защита.

31. На 14 ноември 2002 г., делото е поставено на разискване. Със съдебно решение, постановено в същия ден, съдът признава съобвиняемите за виновни в отвлечане при утежняващи вината обстоятелства и във въоръжен грабеж; той налага на жалбоподателя и на В.Г. наказания лишаване от свобода за срок от шест години и шест месеца. На Н.М. е наложено наказание лишаване от свобода за срок от седем години.

32. Жалбоподателят и останалите съобвиняеми подават въззивна жалба пред окръжния съд в Пазарджик.

33. На 25 ноември 2003 г., делото се отлага поради неявяване на адвоката на жалбоподателя, както и на В.Г. и неговия защитник.

ДЕЛО ЙОСИФОВ СРЕЩУ БЪЛГАРИЯ

34. На 2 декември 2003 г., съдът констатира, че В.Г. и неговият адвокат отсъстват и отлага делото.

35. На 13 и 27 януари 2004 г., делото се отлага поради неявяване на защитника на В.Г.

36. На 11 март 2004 г., делото е поставено на разискване.

37. Страните не са представили подробности за по-нататъшния ход на производството.

В. По отношение на периода, който следва да се зачете

38. На 11 септември 1996 г., следовател от следствената служба в Пазарджик издава разпореждане за предявяване на разследване и предварително задържане на жалбоподателя. На 28 декември 1996 г., разпореждането е потвърдено от главна прокуратура.

39. В резултат на извършената издирвателна дейност с помощта на Интерпол, жалбоподателят е открит в Германия; той е предаден на българските власти на 11 юни 1998 г.

40. Разпореждането за предявяване на разследването и за задържането му е предявено на 22 юни 1998 г.

41. В същия ден, защитникът на жалбоподателя се обръща към прокурора с молба за освобождаване. Молбата е предадена на районния съд в Пазарджик, който с определение от 26 юни 1998 г. преценява, че е компетентен да разгледа жалбата и потвърждава задържането на жалбоподателя, като счита, че съществува реален риск той да избяга. Съдът отбелязва, че жалбоподателят е напуснал страната малко след извършване на правонарушенията, че е живял с фалшива самоличност и без постоянен адрес.

42. Жалбоподателят е пуснат на свобода с решение на прокуратурата от 10 юни 1999 г., след изтичане на максималния срок, предвиден в относимия закон.

II. ОТНОСИМО ВЪТРЕШНО ПРАВО

А. По отношение на периода, който следва да се зачете

43. Член 152 от Наказателно-процесуалния кодекс от 1974 г., в редакцията му към момента на събитията, предвижда предварително задържане на лицата, обвинени в извършването на правонарушение, наказуемо с лишаване от свобода. В случай на умишлени сериозни правонарушения, т.е. наказуеми с лишаване от свобода за срок, по-голям от пет години, задържането става автоматично, освен когато е отстранена всякаква опасност от бягство, препятстване на разследването или извършване на ново правонарушение. Що се отнася

до останалите правонарушения, разпореждане за задържане се издава само когато е вероятно да се реализира подобна опасност.

44. По силата на член 201 от Наказателно-процесуалния кодекс от 1974 г., в редакцията му, която е била в сила през септември 1996 г., в момента на издаване на разпореждането за задържане на жалбоподателя, следователят е имал възможност да разпреди мярката предварително задържане само след прокурорско одобрение.

Б. По отношение на периода, който следва да се зачете

45. Законът от 1988 г. за отговорността на държавата и общините за вреди, причинени на граждани, предвижда в своя член 2, алинея 1, че държавата дължи обезщетение за понесените вреди в рамките на незаконно задържане, при условие че задържането предварително е било обявено за незаконно и е било отменено.

ПРАВЕН АНАЛИЗ НА ФАКТИТЕ

I. ПО ОТНОШЕНИЕ НА ТВЪРДЯНИТЕ НАРУШЕНИЯ НА ЧЛЕН 5 ОТ КОНВЕНЦИЯТА

A. По отношение на периода, който следва да се зачете

46. Жалбоподателят се оплаква, че е бил предаден на съд веднага след екстрадирането му в България. Той се позовава на член 5, параграф 3 от конвенцията, относимите части от който се четат, както следва:

„Всяко лице, арестувано или лишено от свобода в съответствие с разпоредбите на т. 1 (с) на този член, трябва своевременно да бъде изправено пред съдия или пред длъжностно лице, упълномощено от закона да изпълнява съдебни функции (.);“

47. Правителството посочва, че жалбоподателят е бил предаден на съд по повод разглеждане на жалбата му срещу предварителното задържане на 26 юни 1998 г.

48. Съдът припомня, че вече е констатирал при определен брой дела, отнасящи се до системата на предварително задържане, във вида, в който е съществувала в България до 1 януари 2000 г., че нито следователите, пред които са се явявали разследваните лица, нито прокурорите, които са одобрявали предварителното задържане, не могат да се разглеждат като „длъжностни лица, упълномощени от закона да изпълняват съдебни функции“ по смисъла на член 5,

параграф 3 от конвенцията (вж., между много други, делото *Николова с/у България* [GC], № 31195/96, параграфи 49-53, CEDH 1999-II).

49. В конкретния случай, жалбоподателят се е явил пред съд само по повод разглеждане на жалбата му срещу задържането на 26 юни 1998 г., т.е. петнадесет дни след арестуването му (вж. параграф 41).

50. Между впрочем, по делото *Brogan и други* (решение от 29 ноември 1988 г., серия А № 145-B, стр. 33, параграф 62), Съдът заключава, че период от четири дни и шест часа без съдебен контрол попада отвъд строгите времеви граници, определени с член 5, параграф 3. Също така, срок от петнадесет дни изглежда прекомерно дълъг предвид изискванията на член 5, параграф 3.

51. Оттук следва, че е имало нарушение на правото на жалбоподателя да бъде изправен пред съдия или друго длъжностно лице, упълномощено от закона да изпълнява съдебни функции по смисъла на член 5, параграф 3 от конвенцията.

В. По отношение на периода, който следва да се зачете

52. Жалбоподателят се оплаква от отсъствие във вътрешното право на ефективно право на обезщетение, гарантирано от член 5, параграф 5, за твърдяно нарушение на третия параграф от тази разпоредба. Член 5, параграф 5 гласи, както следва:

„Всяко лице, арестувано или лишено от свобода в нарушение на изискванията на този член, се ползва с осигурено от правните процедури право на обезщетение.“

53. Правителството не представя бележки по тази част от жалбата.

54. Съдът отбелязва, че Законът за отговорността на държавата предвижда право на обезщетение за незаконно задържане. Въпросният закон обаче се позовава на задържане, което е незаконно съгласно вътрешното право.

55. Между впрочем, в конкретния случай предварителното задържане не изглежда да противоречи на националното право: невявяването пред съдия, по смисъла на член 5, параграф 3, води до липса на съответствие на вътрешното право с конвенцията. Поради това жалбоподателят не е разполагал с право на обезщетение на това основание, по силата на гореспоменатия закон.

56. Също така видимо не съществува подобно право по силата на други разпоредби на вътрешното право (вж. *Въчев с/у България*, № 42987/98, параграф 80, CEDH 2004 г.-VIII (извадки).

57. Следователно е имало нарушение на член 5, параграф 5 от конвенцията.

II. ПО ОТНОШЕНИЕ НА ТВЪРДЯНОТО НАРУШЕНИЕ НА ЧЛЕН 6, ПАРАГРАФ 1 ОТ КОНВЕНЦИЯТА

58. Жалбоподателят счита, че продължителността на наказателното производство, водено по конкретния случай, не отговаря на изискванията на член 6, параграф 1 от конвенцията, който в относителните си части гласи, както следва:

„Всяко лице (.) при наличието на каквото и да е наказателно обвинение срещу него има право на (.) гледане на неговото дело в разумен срок от (.) съд (.)“

59. Правителството твърди, че продължителността на производството се обяснява на първо място с голямата сложност на делото, която се отнася до нарушения, извършени по съвкупност. Така например, изслушани са десетки свидетели и са направени няколко експертизи и очни ставки.

60. Правителството подчертава по-нататък, че част от отговорността за продължителността на производството следва да се вземе на обвиняемите и на техните адвокати, които не са се явили на голям брой съдебни заседания, въпреки че са били редовно призовани.

61. На последно място, ходът на производството е бил забавен поради необходимостта от издирване на единия от съобвиняемите и изпълнение на процедурата по екстрадиране.

62. Жалбоподателят възразява срещу тази интерпретация.

A. По отношение на периода, който следва да се зачете

63. Съдът констатира, че наказателното производство е образувано на 18 октомври 1995 г. Между прочем, тъй като жалбоподателят е бил напуснал страната малко след извършването на правонарушенията, той не е бил незабавно уведомен за това.

64. Заинтересованата страна е била екстрадирана от Германия, в резултат на образувано производство по искане на българските власти на датата 11 февруари 1997 г. Видимо малко след тази дата той официално е узнал за наказателното производство (вж. *Недялков с/у България*, № 44241/98, параграф 80, 3 ноември 2005 г.).

65. Съгласно последните съобщения на страните, процесът е бил висящ пред въззивната инстанция на 11 март 2004 г. Продължителността на периода към тази дата следователно е възлизала на повече от седем години.

В. По отношение на разумния характер на тази продължителност

66. Съдът припомня, че разумният характер на продължителността на дадено производство се оценява в зависимост от обстоятелствата по делото и въз основа на критериите, прогласени от юриспруденцията на Съда, по-специално сложността на делото, поведението на жалбоподателя и това на компетентните органи (вж., между много други, *Pélissier u Sassi c/y Франция* [GC], № 25444/94, параграф 67, CEDH 1999-II).

67. Той отбелязва, че делото, отнасящо се до две отделни правонарушения, извършени по съвкупност, се отличава с известна фактическа и правна сложност, която обаче не би могла да оправдае една толкова голяма продължителност.

68. Що се отнася до поведението на жалбоподателя, Съдът отбелязва, че то е станало причина за две отлагания на делото, на 17 декември 1999 г. и 25 ноември 2003 г. Общата продължителност на причинените забавяния възлиза на един месец.

69. Що се отнася до поведението на властите, Съдът отбелязва най-напред, че времевият отрязък (февруари 1997 г. – юни 1998 г., т.е. период от около година и четири месеца), който е бил необходим за екстрадирането на жалбоподателя от Германия, трябва да се счита като неизбежен в контекста на международното съдебно сътрудничество (вж. *Sari c/y Турция и Дания*, № 21889/93, параграф 90, 8 ноември 2001 г.) и не би могъл да се вмени в отговорност на българските власти, които, освен това, видимо не са причинили никакво забавяне на този етап.

70. Независимо от това, няколко значителни забавяния са настъпили след тази дата, а именно на етапа на съдебното решение. Разглеждането на допустимостта на въззивната жалба на прокурора срещу решението на районния съд и предаването на досието на окръжния съд са отнели около година и пет месеца (юни 2000 г. – октомври 2001 г.). След новото гледане на делото от районния съд, около единадесет месеца изтичат между депозирането на жалбата и първото съдебно заседание пред окръжния съд (декември 2002 г. – ноември 2003 г.).

71. Наред с това, следва да се припомни, че една грешка, която може да бъде вменена на съд и която води до забавяне поради необходимостта да се подаде жалба с оглед изправянето ѝ, може, в съчетание с други фактори, да влезе в сметката при оценяване на разумния характер на „срока“ по член 6, параграф 1 (вж. *Vock c/y Германия*, решение от 29 март 1989 г., серия А №150, стр. 21, параграф 44). Между впрочем, налага се да се констатира, че в конкретния случай първото решение на районния съд е отменено

поради липса на мотиви. Подобен пропуск от страна на районния съд трудно може да бъде оправдан.

72. На последно място, Съдът констатира също така, че няколко забавяния са били причинени от неявяването на останалите съобвиняеми или на техните защитници. Въпреки че тези срокове не могат да бъдат пряко вменени на вътрешните власти, не изглежда последните да са предприели мерки, които да могат да поправят това положение, като например разделянето на съдебните инстанции или дори предприемане на подходящи мерки, целящи да осигурят явяването на страните.

73. В заключение, Съдът констатира, че производството, което е предмет на спора, е претърпяло забавяния, които могат да бъдат вменени на властите, за които правителството не е предоставило достатъчна обосновка и които не биха могли да бъдат обяснени само със сложността на делото.

74. Поради всички тези съображения, взети в тяхната цялост, Съдът заключава, че продължителността на производството по конкретния случай е превишила „разумния срок“, изискуем съгласно член 6, параграф 1 от конвенцията, в нарушение на тази разпоредба.

III. ПО ОТНОШЕНИЕ НА ТВЪРДЯНОТО НАРУШЕНИЕ НА ЧЛЕН 13 ОТ КОНВЕНЦИЯТА

75. Жалбоподателят се оплаква освен това от отсъствието на вътрешноправно средство за защита, способно да поправи нарушението на член 6, параграф 1 от конвенцията. Той се позовава на член 13 от конвенцията, в следната редакция :

„Всеки, чиито права и свободи, предвидени в тази конвенция, са нарушени, трябва да разполага с ефикасни вътрешноправни средства за тяхната защита от съответна национална институция, дори и нарушението да е извършено от лица, действащи в качеството си на представители на официалните власти.“

76. Правителството не е представило коментари по това оплакване.

77. Съдът припомня, че член 13 от конвенцията гарантира съществуването във вътрешното право на жалба, позволяваща позоваването на права и свободи, които са прогласени в него. Тази разпоредба следователно има за последица да изисква жалба по вътрешното право, даваща право да се разгледа съдържанието на „защитимо оплакване“, основаващо се на конвенцията и да се предложи подходяща коригираща мярка (вж., между другите, *Kudla c/у Полша* [GC], № 30210/96, параграф 157, CEDH 2000 г.-XI).

78. Предвид извода му, отнасящ се до продължителността на производството (параграф 74 по-горе), Съдът счита, че жалбоподателят разполага със „защитимо оплакване“ при неспазване на член 6, параграф 1. Следователно е целесъобразно да се определи

ДЕЛО ЙОСИФОВ СРЕЩУ БЪЛГАРИЯ

дали вътрешното право е в състояние да предложи на заинтересованата страна адекватно обезщетение.

79. Съдът припомня в тази връзка, че обхватът на задължението, което член 13 налага на договарящите държави, се мени в зависимост от характера на съответното оплакване. Той вече е отсъдил, че за да бъде „ефективна“, по смисъла на тази разпоредба, една жалба, с която разполага дадена страна по спора, за да се оплаче от продължителността на едно производство, трябва да позволи да „се попречи на настъпването или продължаването на твърдяното нарушение, или [да] предостави на заинтересованата страна подходящо поправяне за всяко вече настъпило нарушение“ (*Kudla*, цитирано по-горе, параграф 158).

80. Доколкото е известно на Съда, в българското право към момента на събитията не е съществувало никакво вътрешноправно средство за защита, способно да ускори хода на едно наказателно производство или да предостави на засегнатите лица обезщетение за вече настъпилите закъснения (вж. *Джангозов с/у България*, № 45950/99, параграфи 56-58, 8 юли 2004 г.). Правителството не е потвърдило, така или иначе, съществуването на подобно вътрешноправно средство за защита.

81. На това основание Съдът заключава, че е имало нарушение на член 13 от конвенцията, доколкото жалбоподателят не е разполагал с ефективно вътрешноправно средство за защита за да поправи своето оплакване от прекомерната продължителност на наказателното производство.

IV. ПО ОТНОШЕНИЕ НА ПРИЛОЖЕНИЕТО НА ЧЛЕН 41 ОТ КОНВЕНЦИЯТА

82. Съгласно текста на член 41 от конвенцията,

„Ако съдът установи, че е имало нарушение на конвенцията или на протоколите към нея и ако вътрешното право на високодоговарящата страна допуска само частично обезщетение за последиците от това нарушение, съдът присъжда, ако това е необходимо, справедливо удовлетворение на потърпевщата страна.“

83. Съдът припомня, че съгласно член 60 от неговия Правилник молбата за справедливо обезщетение на страната-жалбоподателка трябва да бъде депозирана „в срока, който ѝ е определен за представяне на нейните бележки по съществото на спора“, т.е. след решението за допустимостта. Ако това условие не бъде изпълнено, отделението може да отхвърли всички или част от претенциите.

84. Съдът констатира, че във формуляра на жалбата жалбоподателят е поискал 20 000 щатски долара обезщетение за неимуществени вреди. С писмо от 15 септември 2005 г., той е информиран за решението на

Съда да обяви за допустими някои от повдигнатите оплаквания и е поканен да представи исканията си за справедливо обезщетение в срок, изтичащ на 18 ноември 2005 г. Вниманието му е било насочено върху обстоятелството, че Съдът няма да присъди никаква сума като справедливо обезщетение, ако неговите претенции, в цифрово изражение и предварително проверени, не стигнат до Съда в указания срок. Това писмо е останало без отговор.

85. При тези обстоятелства, Съдът счита, че е целесъобразно да не присъди на жалбоподателя никаква сума като справедливо обезщетение (вж. *Тимофеев с/у Русия*, № 58263/00, параграфи 50-52, 23 октомври 2003 г.).

ПО ТЕЗИ СЪОБРАЖЕНИЯ, СЪДЪТ ЕДИНОДУШНО,

1. *Приема*, че е имало нарушение на член 5, параграф 3 от конвенцията;
2. *Приема*, че е имало нарушение на член 5, параграф 5 от конвенцията;
3. *Приема*, че е имало нарушение на член 6, параграф 1 от конвенцията;
4. *Приема*, че е имало нарушение на член 13 от конвенцията;
5. *Приема*, че няма основание да се приложи член 41 от конвенцията.

Съставено на френски език, впоследствие писмено съобщено на 7 декември 2006 г. в приложение на член 77, параграфи 2 и 3 от Правилника.

Клаудия ВЕСТЕРДИК
Секретар

Пеер ЛОРЕНЦЕН
Председател